

Editorial

Nové obzory

„Ať mě zajedou,“ křičel opilý invalida na vozíčku a křižoval noční ulici v Ústí nad Labem, „chci se nechat přejet...“ Tak to bychom měli. A pak je tady jiný případ: Dvacet čtyři let je žena z Chomutova invalidní a trpí roztroušenou sklerózou – venku se pohybuje jen s chodítkem. Přestože se její stav nelepší, úředníci jí odebrali průkaz ZTP...

Ptáte se, co oba případy spojuje? Opilost. Zaprvé opilost alkoholem, za druhé opilost vlastními mozky. Vysvětlím to trochu podrobněji.

Totíž, když člověk nemá pořádně co dělat, obvykle něco vymýšlí. A když už při tom nicnedělání něco vymýšlí, obvykle ho napadají pitomosti. Ale není to tak, že ho napadne myšlenka a představí se: „Ahoj, já jsem Pitomost – co spolu budeme dělat?...“ Zpravidla se ta myšlenka představí jako velký problém, kterému je zapotřebí věnovat úsilí a čas. Tolik úsilí a času, že nic nezbude pro úsměv, pro obdiv krásy stromu, pro vnímání vánku na tváři, pro snahu pomáhat druhým, prostě pro radost ze života...

Ano, plně tramvaje jsou lidí, kteří nevnímají radost ze života, protože neustále musejí řešit „velké“ problémy. Ale jak jsou ty problémy nicotné, když člověka něco zabolí...

Jak jsou nicotné, když se člověk najednou ocitne na vozíku...

Jak jsou nicotné, když se z člověka stane „ležák“...

A jak jsou nicotné, když se z něho stane „ležák“ naprosto závislý na péči jiných...

Znám několik takových příběhů a mé Pitomosti je nemají rády – protože sotva se objeví, já je s těmito příběhy porovnám a Pitomosti musejí s hanbou zalézt někde do kouta. A jelikož se jim nemusím věnovat, o to více času mi pak zbývá na lidi (i z těchto příběhů) a na radosti ze života.

Každý, kdo to už zkusil, ví, že to funguje. Nejméně polovinu „velkých“ problémů pak člověk vůbec nemusí otevřít. A nemusí se opíjet ani alkoholem, ani vlastním mozkiem.

Jo – a ještě malé vylepšení: když k tomu přidáte vnitřní úsměv uprostřed hrudi (já vím, že to vždycky nejde, ale trochu se snažte...), objeví se nové, velmi příjemné obzory...

Tak ať se daří.

Jiří Muladi

Zákon je špatný

Neobejde se bez vozíku, ve dne v noci je připojena na plicní ventilaci, do krku má zavedenou tracheostomickou kanylu. Logicky – jedná se o osobu plně závislou na péči jiného člověka. Podle logiky systému české sociální reformy ale ne!

Následkem toho, že se čtyřicetiletá Renata Jeslínková naučila mluvit přes zavedenou tracheostomickou kanylu, státní úředníci jí snížili původně nejvyšší dvanáctitisícový příspěvek na péči o čtyři tisíce. Přitom žena je na ortopedický vozík kvůli svalové ochařlosti upoutána od svých sedmnácti let. Neobejde se bez trvalé pomoci své matky, která nemůže chodit do zaměstnání, neboť dcera musí být neustále pod dohledem. Nejen že potřebuje celodenní péči, ale kdyby se ucpala kanyla nebo rozpojily hadičky, byla by paní Renata přímo ohrožena na životě.

Přestože je paní Renata schopná mluvit i se zavedenou tracheostomickou kanylou, je jí špatně rozumět. Telefony nebo jednání na úřadech za ni musí vyřizovat někdo jiný. Václav Krása, předseda Národní rady osob se zdravotním postižením, připustil, že příslušné orgány v případě Jeslínkové postupovaly v souladu se zákonem.

„To ale ukazuje, že zákon je špatný,“ uvedl Krása pro deník Právo s tím, že systém lidí s postižením hrubým způsobem poškozují.

Zdroj: Právo, foto: Ivan Blažek

(bf)

Portál PEČUJ DOMA radí, jak na domácí péči

Diakonie ČCE zahájila provoz **bezplatné telefonické poradny v rámci projektu na podporu rodinných pečujících**. Projekt je to ojedinelý a probíhá celostátně od ledna pod názvem „**Pomáháme pečovat**“.

Cílem projektu je komplexně podpořit laické rodinné pečovatele, kteří se starají zejména o seniory, a to propojením informačních, poradenských a vzdělávacích činností. V životě se každý ocitne v situaci, kdy musí řešit nemoc rodičů, nemožnost prarodičů či blízké osoby, a přitom chodit do práce. A nikdo na tuto situaci není dostatečně připraven. Tyto a podobné otázky projekt řeší.

Průvodce péčí krok po kroku

Přitom je u nás domácí pečování rozšířeno více, než bychom čekali. Podle neoficiálních údajů je 200 000 lidí pečujících dlouhodobě a stejný počet se stará krátkodobě. K poskytování dobré péče pak potřebují i sami pečující podporu. Proto Diakonie spustila **nový webový portál www.pecujdoma.cz**, který nabízí aktuální informace, poradenství, inspiraci, diskuse, konkrétní návody a třeba i vzory smluv a postupy pro sociálně právní úkony. V nabídce jsou rovněž Pokyny pro začínající pečovatele, praktický průvodce krok po kroku pro ty, kteří s péčí začínají.

Bezplatná poradna po drátě

Od srpna můžete také volat **bezplatnou poradenskou linku 800 915 915**. Vaše dotazy zodpoví zkušení odborníci, a to v pracovních dnech od 9 do 17 hodin. Na podzim vyjdou tři příručky – **Rady ošetřovatelské, Rady sociálně právní a Rady pro komunikaci**, včetně DVD s **15 instruktážními videi pro domácí pečování**.

Připravuje se také další série **kurzů pro veřejnost**, které se budou konat v Břeclavi, Valašském Meziříčí, Jablonci nad Nisou, Pardubicích, Brně a v Praze. Je potěšující, že mezi účastníky kurzů často zahlédnete mladé lidi. Třeba dívky, které mají zkušenost jako au pair ze zahraničí a chtějí dále o někoho pečovat, ať už ve vlastní rodině nebo v blízkém okolí.

Kurzy jsou zaměřeny na sociálně právní a psychologické minimum, potřebné základy ošetřovatelství i praktický nácvik stěžejní domácí péče.

(hk)